

REFERATY

dr hab. Tomasz Wołowicz, prof. WSEI Zastępca Burmistrza Krynicy-Zdroju,
dr Dariusz Reško, Burmistrz Krynicy-Zdroju

Ustawa o elektrowniach wiatrowych a opodatkowanie budowli podatkiem od nieruchomości

Streszczenie

Od 2017 roku właściciele farm wiatrowych zapłacą podatek od całości obiektu, czyli zarówno od fundamentów, masztów, ale również od całości wyposażenia technologicznego. Dotychczas elektrownie wiatrowe były dzielone na części budowlaną oraz niebudowlaną, która nie podlegała opodatkowaniu jako budowla.

Słowa kluczowe: elektrownia wiatrowa, podatek od nieruchomości, prawo budowlane

Summary

From 2017 the owners of the wind farm will pay tax on the whole of the object - both from the foundations, masts, but also from the whole technological equipment. So far, wind farms were divided into parts and

building and non-building, which was not taxed as a building.

Keywords: wind power plant, real estate taxation, construction law

Wprowadzenie

Zasadniczym założeniem ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (dalej: u.i.z.e.w)¹ jest uregulowanie problematyki budowy i lokalizacji elektrowni wiatrowych, a przede wszystkim objęcie elektrowni wiatrowych nadzorem budowlanym. W art. 3 pkt. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (dalej: p.b.)² zmieniono definicję budowli poprzez wykreślenie słowa „elektrownie wiatrowe” z tej części definicji budowli, która zawiera przykładowy katalog urządzeń technicznych, w odniesieniu do których tylko elementy budowlane uznaje się za budowlę³. Art. 17 u.i.z.e.w, stanowi, iż od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2016 r. podatek od nieruchomości dotyczący elektrowni wiatrowej ustala się i pobiera zgodnie z przepisami obowiązującymi przed

1 Ustawa z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz.U. z 2016 r., poz. 961).

2 Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290 tj. z późn. zm.).

3 „3) budowli - należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszyny antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.”

dniem wejścia w życie ustawy. Ustawa definiuje elektrownie wiatrową, jako budowlę w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, składającą się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc mikroinstalacji w rozumieniu art. 2 pkt. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii⁴, zaś za elementy techniczne uznaje wirnik z zespołem łopat, zespół przeniesienia napędu, generator prądowłórczy, układy sterowania i zespół gondoli wraz z mocowaniem i mechanizmem obrotu. Zatem od 2017 roku właściciele farm wiatrowych zapłacą podatek od całości obiektu, czyli zarówno od fundamentów, masztów, ale również od całości wyposażenia technologicznego. Dotychczas elektrownie wiatrowe były dzielone na części budowlaną oraz niebudowlaną. Od 2017 roku prognozowana wielkość podatku od nieruchomości dla całego sektora elektrowni wiatrowych wzrośnie z obecnych 150 mln zł (obecnie opodatkowaniu podlega tylko masz i fundament) do 650 mln zł rocznie. Co istotne, części budowlane wiatraka stanowią jedynie od 25 do 30 % wartości całego obiektu elektrowni wiatrowej⁵.

Dotychczasowe zasady opodatkowania elektrowni wiatrowych

Elektrownia wiatrowa jest konstrukcją złożoną, na którą składają się fundamenty, maszt, generator, rotor z gondolą, skrzynia biegów,

4 Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r. poz. 925).

5 Dane Polskiej Izby Gospodarczej Energetyki Odnawialnej i Rozproszonej.

wirnik, komputer sterujący, transformator, rozdzielnia energetyczna oraz instalacja alarmowa zdalnego sterowania. Najmniejszą wartość posiadają fundamenty i maszt, a najdroższe są urządzenia elektroniczne i mechaniczne. Ten fakt ma istotne znaczenie dla wysokości podstawy opodatkowania budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, którą stanowi wartość budowli ustalana dla celów amortyzacji (art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.). W związku z powyższym pojawił się poważny problem dotyczący kwestii ustalenia które części elektrowni wiatrowej podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Sprawa ta od lat wywoływała problemy interpretacyjne w orzecznictwie sądów administracyjnych i interpretacjach organów podatkowych. Do tej pory w orzecznictwie ugruntował się pogląd, iż urządzenia takie jak generator, rotor z gondolą silnik czy instalacja alarmowa nie są częściami budowlanymi urządzeń technicznych⁶. Zatem wszystkie te elementy stanowią części urządzeń wytwórczych energii elektrycznej, a nie budowli (wyposażenie techniczne bądź technologiczne elektrowni ma charakter jedynie pomocniczy w procesie wytwarzania energii elektrycznej i nie może być uznane za część składową budowli). Przykładowo można wskazać wyrok WSA w Rzeszowie⁷ z którego wynika, że jeżeli ustawodawca jako budowlę zdefiniował – między innymi – części

6 Por. Wyrok NSA z dnia 5 stycznia 2010 r., sygn. akt II FSK 1101/08 oraz Wyrok NSA z dnia 15 maja 2013 r., sygn. akt II FSK 2320/10.

7 Wyrok WSA w Rzeszowie z 11 sierpnia 2010 r., sygn. akt I SA/Rz 340/10

budowlane urządzeń technicznych i równocześnie wskazał, że chodzi tu o części budowlane urządzeń technicznych – elektrowni wiatrowych, to zasadne jest przyjęcie stanowiska, że elektrownia wiatrowa jako całość jest urządzeniem a budowlą są tylko części budowlane tychże urządzeń. Zatem jeśli do budowli nie zostały zaliczone urządzenia bezpośrednio służące wytwarzaniu energii elektrycznej (czyli: turbina, gondola i inne urządzenia znajdujące się w gondoli), to nie podlegają one opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, natomiast podatkowi temu podlegają tylko części budowlane, które stanowią fundamenty i maszt. Stanowisko to zostało potwierdzone w m.in. w wyroku NSA w Warszawie⁸, zgodnie z którym opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają jedynie części budowlane elektrowni wiatrowych, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, którymi w rozpoznawanej sprawie były fundamenty i maszt elektrowni wiatrowej.

Nowa definicja budowli

Na podstawie art. 9 u.i.z.e.w. – do art. 3 pkt. 3 ustawy Prawo budowlane wprowadzona została nowa definicja budowli. Z dotychczasowej definicji budowli usunięto zapis odnoszący się do tzw. części budowlanych elektrowni wiatrowych. Nowelizacja pozostawia w Prawie budowlanym zapis z którego wynika, że budowlą są m.in. części budowlane urządzeń

8 Wyrok NSA z 20 stycznia 2012 r., sygn. akt II FSK 1397/10.

technicznych. Z przykładowego katalogu tych urządzeń usunięto elektrownie wiatrowe, ale jednocześnie, w załączniku do ustawy p.b., wymieniającym kategorie obiektów budowlanych (budynków, budowli lub obiektów małej architektury), dodano elektrownie wiatrowe (bez dokonywania rozróżnienia na części budowlane i niebudowlane). Wydaje się że, może to doprowadzić do objęcia podatkiem od nieruchomości całości elektrowni wiatrowych – skoro bowiem elektrownia wiatrowa została w całości wymieniona jako jedna z kategorii obiektów budowlanych, to powinna ona być budynkiem, budowlą lub obiektem małej architektury. Ponieważ niewątpliwie elektrownie wiatrowe nie spełniają przesłanek do uznania ich za budynki ani obiekty małej architektury – pozostaje zatem uznanie ich za budowle. Po zmianie przepisów „elektrownie wiatrowe” stanowią jedną z kategorii obiektów budowlanych wskazanych w załączniku ustawy p.b., to jednocześnie w definicji budowli (art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego) jako budowle wciąż wymienione będą **części budowlane urządzeń technicznych**. Powstaje zatem pytanie, czy dla potrzeb podatku od nieruchomości elektrownia wiatrowa nie powinna być nadal traktowana jako urządzenie techniczne – wydaje się bowiem, że usunięcie jej z przykładowego katalogu „urządzeń technicznych” nie powinno zmieniać faktu, że obiektywnie pozostaje ona takim urządzeniem. W konsekwencji, opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości wciąż podlegałyby

jedynie część budowlana elektrowni wiatrowej. Chociaż żadna z dokonanych zmian prawa nie przesądza o zmianie sposobu opodatkowania, to posłowie uznali za stosowne wpisanie w przepisach przejściowych projektu, że „od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2016 r. podatek od nieruchomości dotyczący elektrowni wiatrowej ustala się i pobiera zgodnie z przepisami obowiązującymi przed dniem wejścia w życie ustawy.” W przedmiotowym zakresie stanowisko zajęło także Ministerstwo Finansów stwierdzając, że „*ustawą z 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, która została przekazana Prezydentowi do podpisu 10 czerwca zostanie znowelizowany art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane w taki sposób, że ustawodawca rezygnuje z wymieniania w definicji budowli części budowlanych elektrowni wiatrowych. Ponadto w załączniku do ustawy Prawo budowlane określającym kategorie obiektów budowlanych, w „Kategorii XXIX”, wprowadza się nowy obiekt – „elektrownie wiatrowe”.*

Jednocześnie należy pamiętać, iż w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 2011 r. (sygn. akt P 33/09) Trybunał wskazał jednoznacznie jak powinno się interpretować przepisy podatkowe dotyczące opodatkowania budowli podatkiem od nieruchomości w zgodzie z Konstytucją, stwierdzając m.in., że za budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych można uznać jedynie budowle wymienione

w art. 3 pkt 3 ustawy Prawo budowlane, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b ustawy Prawo budowlane, czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową. Tak ujęte stanowisko Trybunału Konstytucyjnego jasno określa jakie obiekty i urządzenia należy uznawać za budowle, a jakie budowlami w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie będą, a tym samym nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Oznacza to, że od 1 stycznia 2017 r. (art. 17 ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych) elektrownie wiatrowe, które są wymienione w załączniku do ustawy Prawo budowlane i będą podlegały opodatkowaniu od całkowitej wartości, bez podziału na części budowlane i niebudowlane.

Zasady opodatkowania od 2017 roku – kontrowersyjne zapisy?

Ustawa o inwestycjach w elektrownie wiatrowe nie jest ustawą o podatkową ani ustawą, do której ustawa o podatkach i opłatach lokalnych odsyła. Nie można zatem stosować definicji legalnych w niej się znajdujących do określania przedmiotu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Całość dodatkowo komplikuje fakt, iż ustawa o inwestycjach w elektrownie wiatrowe odsyła w zakresie definicji budowli również do Prawa budowlanego. Należy zatem uznać,

iż to Prawo budowlane (jak to ma miejsce dotychczas i co wydaje się potwierdzać definicja zawarta w ustawie o inwestycjach) jest fundamentalnym aktem prawnym w zakresie ustalania zakresu opodatkowania podatkiem od nieruchomości. W takim wypadku zatem, ewentualnej zmianie praktyki w zakresie opodatkowania elektrowni wiatrowych przeczy dotychczasowa praktyka sądów administracyjnych opowiadająca się za opodatkowaniem elektrowni wiatrowych jedynie od ich części budowlanych. W szczególności w tym przypadku należy wskazać na ważne stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (sygn. akt P 33/09), że budowlą są obiekty wymienione w art. 3 pkt. 3 Prawa budowlanego oraz obiekty do nich podobne.

Urządzenia techniczne (stanowiące 70% elektrowni wiatrowych) same w sobie nigdy nie były przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości (pomimo pojawiających się prób ich opodatkowania), a zatem pojawia się pytanie czy fakt wykreślenia elektrowni wiatrowej z nawiasu w art. 3 pkt. 3 Prawa budowlanego (tj. przykładowego wyliczenia urządzeń technicznych), nie wpływa na zachowanie ich podatkowego statusu, tj. właśnie jako urządzeń technicznych. Czy załącznik do Prawa budowlanego nie ma zatem wpływu na zastosowane w tej ustawie definicje legalne?

Konsekwencje dla instalacji w gazociągach i zbiorników na gaz LPG

Pojawia się problem jak traktować urządzenia w sieciach gazowych i co wliczać do podstawy opodatkowania. W wyrokach NSA z 5 lipca 2016 r., z 29 czerwca 2016 r. i 23 czerwca 2016 r.⁹, sąd stwierdza, iż nie można opodatkować stacji redukcyjnych jako budowli tylko dlatego, że pomiędzy nimi a gazociągiem istnieje związek funkcjonalny. Musi również występować związek techniczny, czyli połączenie pomiędzy instalacjami a rurociągiem. Zatem w toku postępowania dowodowego organy podatkowe winne są dokonać w toku postępowania dowodowego analizy roli i znaczenia stacji redukcyjno-pomiarowej dla funkcjonowania sieci gazowej. Ostatnie wyroki są przełomem w dotychczasowym orzecznictwie. Do tej pory wystarczającą przesłanką by uznać stacje redukcyjne za budowle był fakt, iż zapewniają one możliwość użytkowania sieci gazowej zgodnie z przeznaczeniem (należy sprawdzić, czy poszczególne elementy konstrukcyjne mogą funkcjonować jeden bez drugiego).

Właściciele gazociągów podnoszą również, że stacje redukcyjne nie są urządzeniem budowlanym, bo nie zostały wzniesione przy użyciu materiałów budowlanych, a ich zamontowanie nie wymagało robót budowlanych ani pozwolenia. **Przekonują, że są to urządzenia tech-**

⁹ Wyrok NSA z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt II FSK 1987-94/14, Wyrok NSA z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. akt II FSK 1870-71/14, Wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt II FSK 1807-09/14.

niczne. Często przywołują również wyroki NSA w sprawach dotyczących transformatorów. Sąd kilkakrotnie już orzekł, że są one urządzeniami technicznymi, których nie należy wliczać do podstawy opodatkowania¹⁰. Podatnicy argumentują zatem, że tak samo powinno się traktować stacje redukcyjne, które pełnią w sieci gazowej analogiczną funkcję jak transformatory w sieci energetycznej. Jedne regulują ciśnienie w rurociągu, drugie – napięcie w kablu. Argumenty te nie przekonały Naczelnego Sadu Administracyjnego¹¹ który orzekł, że stacje redukcyjne są budowlami i podlegają opodatkowaniu. Wskazał, że położenie stacji i brak związania z gruntem niczego nie zmieniają, bo bez stacji cała sieć przesyłu byłaby bezużyteczna. Sąd uznał więc, że kluczowy jest związek funkcjonalny między stacjami redukcyjnymi a gazociągiem. Argumentem dla takiej wykładni jest często rozporządzenie ministra gospodarki z 30 lipca 2001 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać sieci gazowe (Dz.U. nr 97, poz. 1055). Zawiera ono m.in. definicję sieci gazowej (par. 2 pkt 1 rozporządzenia). Wynika z niej, że na sieć składają się gazociąg wraz ze stacjami gazowymi, układami pomiarowymi, tłoczniami gazu i magazynami gazu. Ponadto wszystkie te elementy muszą być połączone i współpracujące ze sobą, służyć do przesyłania i dystrybucji

¹⁰ Takie rozstrzygnięcie zapadło w Wyroku NSA w Warszawie z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt II FSK 804/12 oraz w Wyroku NSA w Warszawie z dnia 25 listopada 2010 r., sygn. akt II FSK 1382/09.

¹¹ Wyrok NSA w Warszawie z dnia 19 maja 2016 r., sygn. akt II FSK 1018/14.

paliw gazowych, a także należeć do przedsiębiorstwa gazowniczego.

Zbiorniki na gaz LPG

Orzecznictwo jest także niekorzystne dla właścicieli stacji LPG montowanych przy budynkach. Budowlą na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości jest obiekt budowlany stanowiący całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami, niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Całość techniczno-użytkowa dotyczy wszystkich składników budowli, które są ze sobą powiązane po to, aby budowla mogła być wykorzystana do prowadzenia określonej działalności gospodarczej. Przyjęcie przez ustawodawcę podatkowego, że budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego oznacza, iż opodatkowaniu podlegać będzie zarówno zbiornik, fundament, na którym jest on posadowiony, jak i związana z nim instalacja. Jest to bowiem całość techniczno-użytkowa. Nie można instalacji zbiornikowej na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości „rozbijać” na części budowlane i techniczne, skoro istotą obiektu budowlanego jest jego kompletność. Zauważyć należy, że instalacja grzewcza budynku składa się z instalacji gazowej i instalacji zbiornikowej. Zbiornik na gaz płynny jest bez wątpienia jednym z elementów instalacji grzewczej danego budynku - instalacji zbiornikowej. Nie jest on jednak technicznie związany z tym budynkiem, lecz

tylko funkcjonalnie. Jest to odrębny od budynku obiekt budowlany. W żadnym wypadku nie można go traktować jako instalacji wewnętrznej budynku. Instalacja wewnętrzna budynku kończy się na ścianie zewnętrznej budynku. Na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości deklarowane do opodatkowania powinny być więc wszystkie elementy instalacji zbiornikowej. Nie podlegają natomiast opodatkowaniu elementy instalacji gazowej znajdujące się wewnątrz budynku. Stanowią one część składową budynku. Niedopuszczalnym byłby rezultat wykładni przepisów mających zastosowanie w sprawie, który powodowałby uniknięcie opodatkowania części budowli na skutek możliwego demontażu zbiornika, czy kwestii własnościowych zbiornika i pozostałych elementów budowli. Przy czym jak wyżej wskazano budowlą jest także sam zbiornik¹².

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że nie ma znaczenia - biorąc pod uwagę zakres normatywnej (podatkowej) definicji budowli - że obiekt został przywieziony w miejsce montażu, a co za tym idzie - jest elementem procesu technologicznego - stanowi urządzenia techniczne. „Montaż” jest pracą (robotą) budowlaną. Zgodnie z art. 3 pkt 7 Prawa budowlanego pod pojęciem robót budowlanych należy rozumieć budowę, a także prace polegające na przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiorce obiektu budowlanego. Bez znaczenia w kontekście prawopodatkowej klasyfikacji obiektu

¹² Za: Wyrok NSA z 4 lutego 2016 r., sygn. akt II FSK 3328/13.

budowlanego pozostaje więc to, czy obiekt budowlany jest wznoszony od podstaw - element po elemencie - w miejscu przeznaczenia (budowa), czy też w zasadzie kompletny, zakupiony przez podatnika, jest w określonym miejscu montowany (prace budowlane). Sposób, w jaki powstaje dany obiekt, pozostaje zatem bez znaczenia w kontekście jego opodatkowania. Nawet obiekty będące elementem ciągu technologicznego - są np. urządzeniami technicznymi - mogą podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Urządzenia techniczne, biorąc pod uwagę aspekt podatkowy, mogą być bowiem traktowane w zależności od funkcji jaką pełnią jako obiekty budowlane lub urządzenia budowlane. Zbiorniki na gaz płynny (LPG) wraz z instalacją stanowią obiekt budowlany. Wprawdzie można w nich dopatrzeć się służebnej roli wobec budynku, jak ma to miejsce w przypadku urządzenia budowlanego w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, do którego odsyła także ustawodawca podatkowy. Zaprezentowana powyżej analiza przepisów prawa budowlanego nakazuje jednak przyjąć, że są to obiekty budowlane. Stosownie do art. 29 ust. 1 pkt 19 Prawa budowlanego pozwolenia na budowę nie wymaga budowa instalacji zbiornikowych na gaz płynny z pojedynczym zbiornikiem o pojemności do 7 m³, przeznaczonych do zasilania instalacji gazowych w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych. W tym wypadku wymagane jest jedynie zgłoszenie do właściwego organu

nadzoru budowlanego, co wynika wprost z art. 30 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego. Do zgłoszenia budowy, o której mowa w powołanym przepisie, należy dołączyć projekt zagospodarowania działki lub terenu wraz z opisem technicznym instalacji, wykonany przez projektanta posiadającego odpowiednie uprawnienia budowlane. Projekt zagospodarowania działki lub terenu, w przypadku budowy instalacji gazowej, powinien być także uzgodniony z podmiotem właściwym do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych (art. 30 ust. 3 Prawa budowlanego). *A contrario*, budowa innych instalacji zbiornikowych na gaz płynny niż wyżej wymienione wymaga już pozwolenia na budowę (np. o pojemności powyżej 7 m³). Powołane przepisy jednoznacznie wskazują, że budowa zbiorników na gaz płynny (LPG) wymaga, w zależności od wielkości zbiornika, wydania decyzji o pozwoleniu na budowę lub zgłoszenia właściwemu organowi administracji architektoniczno-budowlanej. Świadczy to tylko o tym, że jest to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego. W przeciwnym razie - gdyby owe zbiorniki nie były obiektami budowlanymi - przepisy prawa budowlanego nie miałyby zastosowania. Uznanie danej rzeczy za obiekt budowlany na gruncie przepisów prawa budowlanego upoważnia do zakwalifikowania go do kategorii budowli w rozumieniu ustawy podatkowej¹³.

13 Wyrok NSA z 4 lutego 2016 r., sygn. akt II FSK 3328/13, op.cit. z uzasadnienia.

Bibliografia

Ustawa z dnia 20 maja 2016 r.
o inwestycjach w zakresie elektrowni
wiatrowych (Dz.U. z 2016 r., poz. 961).

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo
budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290
tj. z późn. zm.).

Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r.
o odnawialnych źródłach energii
(Dz. U. poz. 478 i 2365 oraz z 2016 r.
poz. 925).

Wyrok NSA z dnia 5 stycznia 2010 r.,
sygn. akt II FSK 1101/08.

Wyrok NSA z dnia 15 maja 2013 r.,
sygn. akt II FSK 2320/10.

Wyrok WSA w Rzeszowie z 11 sierpnia
2010 r., sygn. akt I SA/Rz 340/10.

Wyrok NSA z 20 stycznia 2012 r.,
sygn. akt II FSK 1397/10.

Wyrok NSA z dnia 5 lipca 2016 r.
sygn. akt II FSK 1987-94/1.

Wyrok NSA z dnia 29 czerwca 2016 r.,
sygn. akt II FSK 1870-71/14.

Wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2016 r.,
sygn. akt II FSK 1807-09/14.

Wyrok NSA w Warszawie z dnia
26 lutego 2014 r., sygn. akt II FSK
804/12.

Wyrok NSA w Warszawie z dnia
25 listopada 2010 r., sygn. akt II FSK
1382/09.

Wyrok NSA w Warszawie z dnia
19 maja 2016 r., sygn. akt II FSK
1018/14.

Wyrok NSA z 4 lutego 2016 r., sygn.
akt II FSK 3328/13.